

עמ"ת 12029/11/15 - מדינת ישראל נגד צ.ל.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עמ"ת 12029-11-15 מדינת ישראל נ' צ.ל. (עציר)

בפני העוררת	כבוד השופט אלון אינפלד
נגד המשיב	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד שרית אלישע אל עמי, תביעות מחוז הדרום
	צ.ל. (עציר) ע"י ב"כ עו"ד נטלי פוריאן אלמקייס

החלטה

הרקע

1. לפני ערר המדינה על החלטת בית משפט השלום בבאר שבע (כב' השופט ש' שיטריט), מיום 4.11.15 בה הורה על שחרורו של העורר ממעצר, בתנאי חלופת מעצר, הכוללים מעצר בית מלא והרחקה מבת זוגו. לשיטת המדינה, שגה בית המשפט עת הורה על חלופת מעצר כלל, ובמיוחד עת הורה על חלופה מבלי שקיבל תסקיר.
2. נגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות היזק לרכוש במזיד, תקיפת בן זוג (10 עבירות), ניסיון לתקיפת בן זוג, איומים (3 עבירות) והפרת הוראה חוקית.
3. כתב האישום מייחס למשיב **סדרת מעשי אלימות כלפי אשתו**. מעשים, הכוללים חבטות בפניה (יותר מפעם אחת), חבטות בגוף (יותר מפעם אחת, כאשר אחד הפעמים היה בנוכחות הילדה בת 3 וחצי), אחיזה בפניה, דחיפה על המיטה עם חניקה בצוואר ובעיטה, בעיטה בבטנה בעת הריונה, זריקת שלט-רחוק לעברה, השלכת מים עליה בעת שמחזיקה תינוק, ועוד. כן מיוחס לו מעשה של שבירת זכוכית המקפיא. המדובר בעיקר באירועים מהחודשים האחרונים, אך גם שני אירועים בני שנתיים וארבע שנים.
4. מיוחסים למשיב גם **מעשי איומים** כלפי המתלוננת, הכוללים איום בבעיטה בראש, בנטילת סכין "לקרוע" אותה, כי "יטחן את אמא שלה", כי "יקבור" אותה, כי יכה אותה, כי יקח אותה בכוח "מהשערות" גם "אם תהיה עירומה", וכן ההתבטאות "אם אין לי חיים, לך לא יהיו חיים".
5. עוד עולה מכתב האישום אירוע של **הפרת הוראה חוקית**. נטען, כי לאחר שנחקר עקב תלונה בגין האירועים האחרונים, שוחרר המשיב על ידי קצין משטרה, בתנאי שלא ייכנס לבית המתלוננת 10 ימים. המשיב הגיע לבית, למרות המגבלה.
6. בעת הדיון לפני בית משפט השלום, לא חלקה הסנגורית על קיומן של ראיות לכאורה, נוכח תלונת

המתלוננת. עם זאת, הסנגורית טענה לעניין משקל הראיות, עקב תמיהות שהעלתה אודות גרסת המתלוננת. כן טענה הסנגורית, כי מסוכנותו של העורר אינה ברמת הסיכון לה טוענת המדינה. עיקר תמיהת הסנגורית על גרסת המתלוננת, היה לגבי הפער בין תלונתה הראשונה לבין תלונתה השנייה, הרחבה הרבה יותר. כן טענה הסנגורית כי, על פני הדברים, ניכר שיש למתלוננת אינטרס לפגוע במשיב, על רקע חשדותיה בדבר בגידה. חשד, אותו היא אומרת במפורש ואף מציינת בהודעותיה כמניע שלה לפגיעה בו.

7. המדינה הצביעה על כך שתלונות המתלוננת מגובות בראיות חיצוניות, לרבות הקלטות, מכתבים של העורר בהם מודה באלימות, עדות הורי המשיב המגבות גרסת המתלוננת ועוד. עוד הצביעה המדינה על אינדיקציות בתיק המלמדות על מידת מסוכנות גבוהה. המדינה גם הצביעה על כך שהעורר הפר תנאי שחרור במקרה זה, ואף הורשע בעבר באלימות כלפי אותה מתלוננת.

8. יש לציין שבית המשפט, בצעד חריג, נתן למשיב אפשרות להסביר בדיון את הסיבה להפרת תנאי השחרור ונסיבות ביצוע המעשה.

9. בית המשפט בהחלטתו ציין כי, לעניין הפרת תנאי השחרור, מקבל הוא את עמדת ב"כ המשיב. בית המשפט עמד על כך שהמשיב הגיע לדירה בשעה שהוא ידע כי המתלוננת אינה בבית, וזאת על מנת להשאיר לה מפתחות של גן הילדים בו היא עובדת, בהתאם לבקשתה. מיד לאחר מכן עזב את הדירה וחזר לבית הוריו. למחרת, משנתבקש להגיע לחקירה, הגיע מיד. מכאן, הסיק בית המשפט כי "אין מדובר בהפרה משמעותית".

10. לעניין המסוכנות, בית המשפט לקח בחשבון את ריבוי העבירות, אם כי ציין כי חלקן עבירות ישנות למדי, דבר המקשה את הערכת המסוכנות. לעומת זאת, האירועים האחרונים בין בני הזוג, האיומים והאלימות, לא היו בחומרה שעוצמתה רבה.

11. בית המשפט אף נתן משקל לטענות הסנגורית לעניין הראיות, כאשר הפנה להבדל בין התלונה הראשונה של המתלוננת לתלונתה השנייה, הכוללת "תוספת דרמטית", וכן נתן משקל לעניין "הרקע לסכסוך שבין בני-הזוג".

12. על רקע כל אלה, ציין בית המשפט כי, אמנם, נכון יותר להפנות את המשיב לקבלת תסקיר, בטרם יוחלט על שחרור לחלופת מעצר. אולם, נוכח העומס הרב המוטל על שירות המבחן, סבר בית המשפט, כי נסיבות העניין בכל זאת מאפשרות שחרור לחלופה, ללא תסקיר מעצר. בהקשר זה, ציין בית המשפט השלום כי מדובר במסוכנות קונקרטית, אשר חלופת המעצר, המרוחקת גיאוגרפית, יכולה לאיינה. בית המשפט ציין כי התרשם באופן חיובי מבני משפחת המשיב, אשר התחייבו לפקח עליו. לפיכך, הורה בית המשפט על חלופת המעצר במושב טללים, בפיקוח מתמיד של אחד הערבים. הובהר כי על הערבים לדווח על כל הפרה. בחכמתו ובראיית הנולד, הדגיש בית המשפט בצדק, שעל הערבים למנוע גם כל ביקור של המתלוננת במקום. בית המשפט הורה על בטחונות כספיים מתונים מאוד.

הטענות בערר

13. לשיטת המדינה, נסיבות העניין מלמדות על מסוכנות גבוהה. זאת, הן מתוכן המעשים והאיומים, כעולה מחומר הראיות, והן נוכח ההרשעה הקודמת באלימות כלפי אותה בת זוג. המדינה אף טענה כי עצם ההפרה של הוראה חוקית יש בה כדי ללמד על העדר מורה כלפי רשויות החוק, אף אם לא בוצעה כל

עבירה נלווית. המדינה הדגישה, כי חלק מן המעשים נעשו בנוכחות ילדים, ומעשה אלימות אחד אף נעשה בעת שהמתלוננת החזיקה ילד על הידיים. התנהגות, המעצימה את רמת המסוכנות. בטיעון בעל פה הדגישה המדינה כי המשיב למעשה מעיד על עצמו כי יש לו נטייה לאבד שליטה, דבר המגביר עוד את המסוכנות. המדינה הוסיפה שאין לתמוה על כך שהמתלוננת לא התלוננה תקופה ארוכה. התלוננה כאשר המצב הגדיש את הסאה. בהקשר זה, הצביעה התובעת על כך שהורי בני הזוג ידעו כי קיימת אלימות במשך תקופה ממושכת, ניסו להביא לפיוס, אך לא הצליחו.

14. המדינה מבקשת כי המשיב יעצר עד תום ההליכים. אולם, המדינה הדגישה כי, בכל מקרה, נוכח נסיבות העניין, לא נכון היה להורות על שחרור בטרם בדיקה יסודית של שירות המבחן.

15. הסנגורית ביקשה לדחות הערר, ותמכה יתדותיה בהחלטת בית משפט השלום. לעניין ההקלטות, קבלה הסנגורית על כך שההקלטות לא מתומללות. עם זאת, הודגש כי בית משפט השלום שמע חלק מההקלטות, ולא מצא כי הדברים מלמדים על מסוכנות רבה. לפיכך, לשיטתה, צדק בית המשפט שבחן חלופה, ונתן אמון בחלופה וכן במשיב עצמו.

16. הסנגורית הדגיש את האינטרס של המתלוננת להעליל או לפחות להגזים. זאת, בשים לב לדבריה שלה, בחקירה במשטרה, כאשר עיקר הטרוניה שלה על המשיב הוא לגבי בגידתו בה. בהקשר זה, הסנגורית הפנתה למסרונים מתוך הטלפון של המשיב, מהם עולה כי היא כועסת על המשיב, מביעה שנאה כלפיו, מאיימת בבגידה ואף מאיימת להביאו לידי מעצר. יוער כי לשאלתי אם הטלפון נתפס, השיבה הסנגורית בשלילה, אך נכונה הייתה להראות את השיחות באולם בית המשפט מתוך הטלפון המוחזק על ידי המשפחה. בהקשר זה, מצביעה הסנגורית על הפער בין התלונה הראשונה של המתלוננת לעומת תלונותיה הבאות. כאשר, לשיטת הסנגורית בכל תלונה היא מעצימה את הדברים עוד.

17. יאמר מיד, לעניין תכנים העולים לכאורה מהטלפון של העורר, שלא לקחתי הטלפון לעיוני. עיון בתיק החקירה מלמד כי העורר התייחס לתכנים אלה בהודעותיו, וחלק מהדברים גם באו בדברי המתלוננת. אולם, כאשר החוקרת ביקשה לקבל את הטלפון של העורר, העורר הורה למשפחתו שלא למסור המכשיר למשטרה. העורר הדגיש בפני החוקרת, כי הוא עושה זאת בהוראת עורכת דינו. למותר לציין, כי החלטה זו של העורר תיצור קושי של ממש, אם העורר ינסה לסמוך על דברים, שיטען בהמשך כי הם אותנטיים, מתוך הטלפון הנייד שלו. מכל מקום, הדבר אינו באמת חשוב לשלב זה. שכן, המתלוננת מתייחסת לעניין החשד לבגידה כרכיב בהתפרקות הנישואין, ניתן להבין מתוך הודעותיה, כי המתלוננת כעסת מאוד על המשיב, ושאפה בתלונתה להביא למעצרו, לפחות לטווח הקצר.

18. לעניין הפרת תנאי השחרור, טענה הסנגורית כי מדובר בהפרה מינורית, בשים לב לכך שהמשיב ידע כי המתלוננת אינה בבית, ולטענתו אף ווידא זאת, בטרם הגיע הביתה. הסנגורית הזכירה כי אין בתי המשפט נותנים משקל יתר להפרות מינוריות בתנאי שחרור. הסנגורית הסבירה כי לשיטתה מדובר בחלופה טובה, שנבדקה היטב על ידי בית המשפט, ולפיכך צדק בית משפט השלום שלא המתין שבועות עד למתן תסקיר.

דין - ראיות

19. לאחר עיון בחומר החקירה בתיק, אני נאלץ לחלוק על בית משפט השלום. לטעמי, יש להעריך את רמת המסוכנות בסדר גודל אחר לגמרי. הרושם האחר, מתקבל בקריאת התיק מן הכתב. אולם, ההאזנה להקלטות, מחזקת את הרושם כי המשיב מסוכן לאשתו, מסוכן עד מאוד.

20. ראשית, לענין האינטרס של המתלוננת והפער בין גרסתה הראשונה לגרסאות האחרות, הרי שמשקלם, לצורך שלב זה של הראיות לכאורה, נמוך ביותר, ואולי אף שולי.

21. בתיקים בהם הראיות הן בבחינת "מילה מול מילה", יש חשיבות רבה לרקע של הדברים. אמנם, בית המשפט בשלב של המעצר אינו נכנס לבחינת המהימנות לעומקה. אולם, כאשר יש אינדיקציות של ממש, כי קיימת אפשרות שמדובר בעלילה, הרי שעל בית המשפט להיזהר בעת מתן הוראה בדבר מעצר עד תום ההליכים. כך, גילוי ברור של אינטרס חיצוני להפליל, או סתירה מהותית בין גרסאות מתלונן, עלול להביא בנסיבות מסוימות, להערכה כי הראיות חלשות.

22. דא עקא, המקרה דנן אינו נמנה על מקרים אלה. שכן, במקרה זה אין מדובר ב"מילה מול מילה". אכן, חלק מפרטי הדברים נובעים מעדות המתלוננת לבדה. אולם, עיקר דבריה מגובים בראיות נוספות. זאת, לא רק בהקלטות, אלא בתיאור של הורי המתלוננת ואף הורי המשיב, כי הם מודעים לכך שהמשיב נהג באלימות, בניגוד לגרסתו. **אמו של המשיב** מספרת כי המתלוננת פנתה אליה בענין אלימות של המשיב "כל הזמן, הרבה טענה את זה". כן סיפרה כי ניסו לגשר, הציעו להם טיפול זוגי ואף סייעו להם במישור הכלכלי כדי להקל, אך הדבר לא הועיל. **אבי המשיב** אפילו שמע בעבר הקלטה של האלימות, שהמתלוננת השמיעה לו. לדבריו, בשל האלימות, "דיברתי איתו 100 פעם". **אמה של המתלוננת** סיפרה כי ראתה סימני אלימות כבר מתחילת הנישואין. אולם, רק משלב מסוים, לפני כשלוש שנים, המתלוננת סיפרה לה על האלימות החוזרת, ותיארה בפניה מעגל של מתח, אלימות, חרטה ופיוס. לדברי האם, כבר לפני שנתיים וחצי, הפקידה בידיה המתלוננת מכתב חרטה, שכתב המשיב.

23. יתרה מזו, **ממכתבי המשיב** עולה כי הוא היה אלים כלפי המתלוננת, בניגוד לגרסתו, וכי מדובר בהתנהגות חוזרת. כך לדוגמא, בביטוי "שוב פעם לא שלטתי בעצמי והרמתי ידיים". האלימות משתמעת באופן כמעט חד משמעי מתוך **ההקלטות**, והאיומים בהקלטות חד משמעיים. בין השאר, נשמעת ילדה צורחת, ומטיחה במשיב כי הוא מכה את המתלוננת. המשיב בחקירתו מאשר כי מדובר בהקלטות של מצבי אמת, אך הסברי המשיב בחקירתו, לנשמע ולמשתמע בהקלטות, חלשים ביותר.

24. יש ראיות חיצוניות אודות קיומה של אלימות ארוכת טווח, ובוודאי על תלונות חוזרות. אם כן, מה משמעות הדבר אם המתלוננת מעידה במשטרה רק כאשר הסאה גדשה מהיחס, והיא מחליטה להיפרד, על רקע חשש לבגידות? הרי אם ידוע כי אין מדובר ב"המצאה" חדשה, אלא תלונה ישנה, תאריך הפנייה למשטרה אינו משנה את משקל העדות או את הערכת המסוכנות. איזה משקל יש לכך שבתלונה הראשונה במשטרה המתלוננת מספרת רק על האירועים האחרונים שהכעיסו אותה, אם יש מספיק אינדיקציות לכך שמדובר בבעיה עמוקה הרבה יותר, והיו תלונות לפני אחרים, על אירועים רבים מאוד? אכן, ייתכן שהמתלוננת, בהתאם לתופעה המכונה "תסמונת האשה המוכה", לא רצתה להתלונן תקופה ארוכה, בין השאר מתוך "אהבה" ותקווה לעתיד טוב יותר בתקופות הפיוס החוזרות ונשנות. אולם, כאשר התייאשה המתלוננת מאותה "אהבה", בשל החשד לבגידות, ומחליטה להיפרד, חוששת היא מתגובתו האלימה, ומספרת את סיפורה.

25. יתרה מזו, בנסיבות אלה אין להפריז במשקל ה"סתירה" בין ההודעה הראשונה להודעות הבאות. הרי גם בהודעה הראשונה במשטרה, אומרת המתלוננת ש"יש לנו היסטוריה", ומתייחסת לצו הרחקה ולתיק קודם. אולם, החוקר אינו פותח את הפתח לפירוט מלא של אירועי העבר, כפי שראוי היה שיעשה. החוקר אינו שואל במפורש לגבי טיב האלימות, תדירותה, היקפה ובעיקר לא מתי החלה. בנסיבות אלה, אכן עולה

מההודעה כאילו מדובר באירוע או שניים, שהם אירועים מינוריים, שכן הגל האלימות האחרון, שאחריו התלונה, לא היה הגל החמור ביותר. כך גם, טופס "הערכת מסוכנות" שמולא באותו לילה במשטרה, שגוי בעליל בפרטים רבים, שאם לא כן היה עולה בבירור לעיני הקצין, מה גבוהה המסוכנות. מהטופס השגוי, עולה ההחלטה של הקצין לשחרר את המשיב לאחר התלונה הראשונה. אולם, אין לנסיבות אלה כל השלכה לכאורה על המהימנות, שכן אין מדובר בתלונה כבושה או מתפתחת, שהרי יש אינדיקציות אחרות לאמינות הדברים, והתלונות נשמעו בעבר, רק לא על ידי המשטרה.

26. סיכומי של דבר, ללא ראיות חיצוניות, החשש התיאורטי לתלונת שווא מובנת, נוכח העמדות שהביעה המתלוננת. אולם, נוכח הראיות החיצוניות, ונוכח התלונות החוזרות בפני המשפחה, אין בעצם קיום מניע לפרידה או בעצם כבישת התלונה במשטרה, כי לפגום במהימנותה בשלב ראשוני זה. להפך, לצורך שלב זה, תלונת המתלוננת מחוזקת וגרסת המשיב סתורה. הראיות טובות, מעל ומעבר למבחן של הלכת זאדה.

דין - המסוכנות

27. דפוס האלימות, כעולה מן הראיות, הוא הדפוס המסוכן, ביותר ביחסים בין בני זוג. אמנם, אין מדובר באלימות במדרג הקיצוני, "למעט" אירוע אחד בו המשיב לכאורה חנק אותה, ואירוע אחד בו בעט בבטנה בעת הריון. אולם, מתיאור המתלוננת, מהמכתבים, מההקלטה ומעדות אמה של המתלוננת, והקרובים האחרים, ובשים לב לתוכן האיומים, עולה בהחלט כי מדובר בדפוס אלימות שתלטנית, שעלול בהחלט להתבטא גם במעשים מסוכנים יותר. יובהר, כי לכאורה אין מדובר באלימות של אדם חמום מוח, המגיב באופן ספונטאני למצבי לחץ בתוך הבית. אלימות תגובתית שכזו, אכן ניתן לענות עליה, בדרך כלל, על ידי הרחקה ממוקד הלחץ. למרבה הצער, במקרה זה יש מקום לחשש כי מדובר באלימות אובססיבית כלפי בת הזוג. באלימות בדפוס זה, ההרחקה מועילה הרבה פחות, שכן אין בהרחקה כדי להקטין את עוצמת האובססיה.

28. התיאור הבהיר ביותר של דפוסי האלימות, מופיע בדברי אם המתלוננת. זו, מתארת את האלימות החוזרת, המביא את המתלוננת לברוח מן הבית בשל הפחד, פעם אחר פעם. ואז, לאחר האלימות יש ביטויי חרטה, ופתאום "אהבה" עמוקה של המשיב. המשיב מפיס המתלוננת, בפינוק, בעבודות בית, בבכי ומתנות. הזוג חוזר לחיות כ"זוג יונים", ונראים שניהם מאושרים... עד הגעת הגל העכור הבא. האם מתארת עוד פרטים המלמדים על אובססיביות, כיצד המשיב מנסה להרחיק את המשפחה של המתלוננת ממנה, ולהרחיק גם את חברותיה. דבר, שגם כן מלמד על דפוס רכושני. ודוק, דברים אלה אינם מופיעים רק בדברי האם, הם עולים גם מדברי המתלוננת, ונלמדים בבירור מהקלטות ותוכן המכתבים.

29. תופעה נוספת העולה מההקלטות, שאף היא מדאיגה, היא נטיית המשיב להאשים את המתלוננת באלימות שלו. אמנם, לאחר שלב השיא של האלימות, כאשר הוא נכנס לשלב החרטה, הוא מאשים את עצמו, כפי שנשמע בסוף אחת הקלטות. אולם, תוך כדי הכעס והאיומים, המשיב מאשים את המתלוננת, שהיא גורמת לו להיות אלים. נטייה זו, שיש בה השלכה של האחריות ממנו, מעצימה עוד את מידת הסכנה. שכן, הדבר מסיר מהמשיב את אחד המחסומים העיקריים למנוע אלימות קשה יותר, המצפון. בהקשר זה יש לציין כי, אמנם, איומים ברצח לעצמם אינם בהכרח מעידים על סכנה גדולה. אולם, כאשר איומים מסוג זה באים יחד עם אלימות פיזית, יש מקום לחשש כי המשיב בכעסו עלול אכן לממש את איומי הרצח שלו. כאשר האיומים מגוונים בסגנונם ובתוכנם, ובאים עם תוכן אובססיבי, החשש גובר עד מאוד.

30. בהקשר זה יש לציין כי ההקלטות אכן מטרידות ביותר. מעבר לקללות הנמרצות הבאות בנוכחות הילדה הקטנה, והאיומים הרבים, החוזרים ונשנים, הקלטות מבטאות רכושנות, שתלטנות, קנאה ורגשות עזים. כך לדוגמא, המשיב מבטא **עמדה ערכית בדבר זכותו להכות**, בביטוי "אשה סוררת תקבל מכות". **ביטוי לעליונות** עליה בא בתגובתו לדבריה, כאשר אומרת שהיא רוצה או טיפול זוגי או גירושין, והמשיב אומר כי הוא אינו מוכן, לא לזה ולא לזה, ורק היא צריכה טיפול זוגי, לא הוא. **ביטוי לקנאה ושתלטנות** עולה בהתנגדות הנחרצת שלו לביקורי חברות (לא רק חברים) של המתלוננת בבית, כאשר הוא יוצא לעבודה (בערב). **ביטוי לרכושנות** נשמע כאשר היא אומרת שאינה חפצה בו, הוא משיב "אל תגידי את המילה 'לא רוצה אותך' - אני אקרא אותך!". **ביטוי לכוחנות** נשמע כאשר היא מתלוננת על האלימות כלפיה, הוא עונה "אם רק הייתי נוגע בך הייתי גומר עלייך עכשיו". הוא **מבטא שליטה** כאשר הוא מציב בפניה ברירה אם לציית לו או לחיות תחת אלימות, במילים "להבין, לכבד, לחיות יפה ולשתוק או לחיות ככה". **ביטוי נוסף** משתמע מה**איום**, שאם תממש דבריה לעשות שינוי בחייה הוא "ישנה" את פניה. בין שאר האיומים ברצח או איומים כגון "אקרא את אמא שלך", יש גם איומים המלמדים לכאורה על **אובססיה ביחס לזוגיות**, כך (כנראה לגבי טבעת הנישואין) מאיים שאם לא תענוד הטבעת, ישבור לה את האצבע ויוציא לה את העין. **השתקת רגשותיה** משתמעת במילים "אם אני ישמע שוב אני קובר אותך".

31. מעבר לכך, הקלטות מלמדות על **סוג האלימות**, כפי שתואר לעיל. לכאורה המשיב נשמע מכה את המתלוננת, תוך **צעקות "את אשמה"**. הוא **לא מורתע מנוכחות הילדה**. בהמשך, כאמור, הילדה נשמעת בבירור אומרת למשיב "גם אני ירביץ כי אתה מרביץ לאמא שלי ככה" ואחר כך "אל תרביץ לה". יאמר כי בסוף ההתפרצות המשיב פונה למתלוננת ואומר "בבקשה תתני לי מכות" וכן שואל "כואב לך?". המשיב מנסה לנחם אותה, ומפטיר "איזה מצב הגעתי". דבר, המשתלב במעגל **האלימות הזוגית** המוכר היטב מאולמות בתי המשפט. יש להדגיש, כי התנהגות אלימה בנוכחות ילדים, ובמיוחד בנוכחות ילדים היודעים לדבר, מלמדת על העדר גבולות. דבר המגביר עוד את הערכת המסוכנות.

32. נמצא, אם כן, **שהאינדיקציות למסוכנות גבוהה, ברורות וחדות**. ודוק, כאשר מדובר באלימות הנובעת מיחס רכושני, הרי שבעת שהיחסים מגיעים לכלל משבר, בין בתלונה במשטרה ובין בהחלטה נחרצת להיפרד, יש מקום לחשוש כי המשיב עלול לנקוט בצעדים קיצוניים, מתוך ייאוש. מסוכנות כזו, אינה מאפשרת להורות על שחרור ללא תסקיר. יתרה מזו, בנסיבות כאלה, כדי לשחרר, על התסקיר לשכנע בבירור, כי טיב החלופה הולם את רמת הסיכון.

33. בהקשר זה, אין בידי לקבל הטענה כי העבירות ה"טריות" הן עבירות קלות, ועבירות ישנות יותר, אך חמורות יותר, אינן נלקחות בחשבון ואינן מצטברות לתמונה של מסוכנות. שכן, מתוך הראיות עולה כי מדובר בדפוס חוזר, הבא בגלים. העובדה כי יש הפסקות בין גלי האלימות, בהן הקשרים הזוגיים "טובים", אינה מפחיתה מהערך המצטבר של האלימות בכל הגלים הקודמים. העובדה שחלק מהגלים גבוהים וחלק נמוכים, אינה מלמדת שהגל הבא יהיה דומה לגל האחרון דווקא. אין מדובר במעשים ש"התיישנו", אלא בדפוס חוזר, אשר צפוי לחזור בעתיד, שוב ושוב, אם לא יושם סוף לדבר. אין לדעת את "גובהו" של גל האלימות הבא, אם לא יונח שובר גלים.

34. אולם, **מעבר למסוכנות, יש קושי של ממש ליתן אומן במשיב**. אמנם יש לו "רק" **הרשעה אחת** בעבירה מסוג זה, וזאת בהרשעה בת עשור או יותר, והיא אכן ישנה. אולם, יש לזכור כי למרות שמשיב לא נשפט בשנים האחרונות בגין המעשים, הוא קיבל "אזהרות" לחדול ממעשיו, לא פעם ולא פעמיים. כעולה מחומר הראיות, הוא **היה עצור** לפני כשנתיים בגין תלונה של המתלוננת, והדבר לא הרתיעו. עוד עולה, כי

המתלוננת ברחה מן הבית כמה פעמים. המשיב **הזהר על ידי הוריו**, אשר אף הפצירו בו לקבל טיפול. אף **הורי המתלוננת** שוחחו עם המשיב בעניין. אולם, המשיב לא שעה לאזהרות אלה ושב לסורו כאשר הרגשות השליליים שבו ועלו מחדש. משמע, מדובר שמי שאין לו בושא מפני גורמי סמכות כגון הורים, ולפיכך יש מקום לחשש כי אף כלפי בית המשפט יעזיז פנים.

35. החשש מהפרת התנאים מתחזק נוכח **הפרת תנאי השחרור**, כעולה מכתב האישום. אמנם, הפרת התנאים אינה מהסוג החמור ביותר, משום שהמתלוננת לא הייתה בבית, והמשיב כנראה ידע זאת. אולם, המשיב בחקירתו לא טען כי הפר הפרה מינורית ביוזעין, אלא טען כי לא ידע שאסור לו להגיע לבית. דבר, הנסתר בעליל בעדות אביו, המספר כי כעס על המשיב על כך שהלך לביתו, שהרי הדבר היה אסור לו. אם המשיב לא ידע שאסור להגיע לבית, כיצד זה אביו ידע? מעבר לכך, הטענה שהמשיב רצה להחזיר למתלוננת מפתח, אינה משכנעת. אפילו בהנחה שהייתה סיבה טובה לכך, שהמפתח למקום העבודה של אשתו היה אצלו (ובהנחה שאין זה עצמו עוד ביטוי להתנהגות שתלטנית), ניתן היה למצוא פתרון אחר. הרי, לאחר ששחרר מן המעצר, יכול היה המשיב לבקש ממישהו מקרוביו, להעביר המפתח. זאת, במקום להפר תנאים שזה עתה הוטלו. יש מקום לחשש, כי המשיב הפר תנאי שחרורו להכעיס. דווקא בערב בו שוחרר הגיע הביתה, להראות למתלוננת כי הוא חופשי, וביקר בביתה. זאת, כביטוי לא סמוי, לכך שהוא יכול להגיע לביתה, אם רק יחפוץ בכך, על מנת שלא תחשוב ששבט שליטתו סר.

סיכומי של דבר

36. הראיות טובות מאוד, ומלמדות על מסוכנות רבה. בקשת המדינה שלא לאפשר כל חלופה מובנת בהחלט בנסיבות העניין. בוודאי שלא נכון להורות על חלופה ללא בדיקה מעמיקה של שירות המבחן.

37. לטעמי, סיכויי ההיתכנות של חלופת מעצר "משפחתית" נמוכים ביותר, אפילו בריחוק גיאוגרפי ניכר. אולם, על מנת לוודא כי נבדקו כל האפשרויות, בטרם הוראה על מעצר עד תום ההליכים, יינתן תסקיר מעצר בעניינו של המשיב. התסקיר יבדוק אם אכן אין מנוס ממעצר מאחורי סורג ובריה, או שמא ניתן להסתפק ב"חלופה מוסדית" או אולי אפילו ב"חלופה משפחתית" בריחוק גיאוגרפי, ערבים מעולים והפקדות גבוהות במיוחד. אם אלה אינם ראויים, ניתן לבדוק גם מעצר בפיקוח אלקטרוני, שמא יש בדבר כדי לענות על המסוכנות, למרות הקושי. מכל מקום, כאמור, ניתן יהיה לקבל המלצה לחלופה משפחתית, רק אם תסקיר המעצר יעריך את מידת המסוכנות ואת טיב החלופה, ורק אם יצליח לשכנע, שכנע היטב, כי החלופה אכן עונה על רמת המסוכנות.

38. תסקיר מעצר יוגש לבית משפט השלום תוך חודש ימים. לאחר מכן, בהתאם לדברים שיובאו בתסקיר, תהא הסנגורית רשאית להגיש בקשה למעצר בפיקוח אלקטרוני או לחלופת מעצר.

39. הערר מתקבל אפוא. בכפוף לאמור, המשיב יעצר עד תום ההליכים.

40. עותק ההחלטה יועבר לשירות המבחן.

ניתנה היום, כ"ז חשוון תשע"ו, 909 נובמבר 2015, בנוכחות המשיב, ב"כ עו"ד פוריאן והתובע עו"ד אסיף.

